

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 535/2012
14.02.2013. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Вере Пешић и Олге Ђуричић, чланова већа, са саветником суда Горданом Богдановић, као записничарем, одлучујући по захтеву Д.Д. из Б., поднетом преко пуномоћника М.П., адвоката из С., и А.К., адвоката из Н.Б., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 15 У 30918/10 од 11.10.2012. године, уз учешће противне странке Завода за интелектуалну својину Републике Србије, у предмету пријаве патента, у нејавној седници већа одржаној дана 14.02.2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се **ОДБИЈА**.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом одбијена је тужба Д.Д. поднета против решења Завода за интелектуалну својину Републике Србије број П-2011/0934 од 19.11.2010. године, којим је одбијен његов захтев за признавање патента по пријави патента број П-2001/0934 од 28.12.2011. године, за проналазак под називом ...

Подносилац је поднео два захтева за преиспитивање побијане пресуде, преко различитих пуномоћника али идентичне садржине, на основу члана 49. став 2. тачка 3. Закона о управним споровима, због повреде закона и правила поступка. У захтевима истиче да Управни суд није дао суштинске разлоге за неодржавање јавне расправе, а природа спора је апсолутно изискивала одржавање исте услед постојања сумње у аутентичност исправа приложених уз тужбу. Указује да је одустао од патентне пријаве П-934/1 пропуштањем плаћања прописане таксе за одржавање права из пријаве, па су права из пријаве престала да важе дана 29.12.2003. године, сходно члановима 72. и 73. тада важећег Закона о патентима. Наводи да је Управни суд прихватио чињенично стање утврђено од стране Завода за интелектуалну својину, који се уопште није бавио утврђивањем релевантних чињеница, будући да је у оспореном решењу истакао да није овлашћен нити оспособљен да утврђује аутентичност приложених доказа и њихово евентуално фалсификовање. Сматра да одбијање Управног суда да се бави расветљавањем чињеничног стања чини побијану пресуду незаконитом и предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев и укине или преиначи побијану пресуду тако што ће поништити оспорено решење и утврдити да је право из патентне пријаве П-934/01, поднете 28.12.2001. године, престало да важи по сили закона дана 29.12.2003. године или да поништи оспорено решење и предмет врати на поновно одлучивање.

У одговору на захтев противна странка истиче да у свему остаје при наводима из оспореног решења.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, правилно је оспореним решењем одбијен захтев тужиоца за признавање патентне пријаве П-934/01 од 28.12.2001. године, јер је у спроведеном управном поступку утврђено да проналазак не испуњава услове за заштиту патента и да не постоје услови за даље вођење поступка с обзиром да тужилац није у року 60 дана од дана уручења резултата испитивања доставио одговор на исти, па је пријава остала неуредна.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је пресуда донета без повреда правила поступка и уз правилну примену материјалног права на утврђено чињенично стање.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева да Управни суд није дао суштинске разлоге за неодржавање јавне расправе коју је, по мишљењу подносиоца, било неопходно одржати, па је нашао да су неосновани. Из образложења побијане пресуде се види да је суд решавао на основу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, јер је нашао да предмет спора не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања. По оцени Врховног касационог суда, правилан је наведени закључак Управног суда јер из списка туженог органа произлази да је у спроведеном поступку чињенично стање утврђено у довољној мери за доношење законите пресуде. Према пуномоћју у списима, неспорно је да је Д.Д. дана 01.02.2005. године овластио П.з.з.а.п. П.ад из Б. да, између осталог, покреће и предузима радње у поступку код Завода за интелектуалну својину, и да је наведени пуномоћник дописом од 01.02.2005. године обавестио Завод за интелектуалну својину да је преузео заступање у предмету пријаве патента П-934/01. Како су до наведеног датума достављени докази о плаћању таксе за одржавање права из пријаве за трећу годину, пуномоћник је наставио да плаћа те таксе и за четврту и пету годину, о чему постоје докази у списима. Затим, у поступку формалног испитивања пријаве доставио је одговор на резултат испитивања број 3349/05 П-934/01/6 од 01.03.2005. године и на тај начин отклонио недостатке пријаве. Након објаве пријаве патента у "Службеном гласнику Завода за интелектуалну својину" број 6/2005 пуномоћник је поднео захтев за суштинско испитивање пријаве патента број 5897/05 П-934/01/7 од 07.04.2005. године и дана 09.08.2006. године му је уредно уручен резултат испитивања број 3349/05 - П-934/01 од 01.08.2006. године, у коме се обавештава да се у смислу члана 43. став 1. тачка 4, а у вези са члановима 25. и 26. Закона о патентима захтев за патент не може признати и остављен је рок од 60 дана, сходно члану 44. Закона о патентима, за изјашњавање о разлозима због којих се патент не може признати. Будући да се пуномоћник није изјаснио у остављеном року нити је тражио продужење истог, па тако није отклонио недостатке на које му је указано, основано је оценио Управни суд да је правилно одлучено оспореним решењем. Са наведених разлога, неосновани су и наводи из захтева да је подносилац одустао од предметне патентне пријаве пропуштањем плаћања прописане таксе за одржавање права из пријаве.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе захтева, истицане и у тужби, па налази да су без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари са довољно јасних чињеничних и правних разлога, које у образложењу побијане пресуде дао Управни суд, а које као правилне и на закону засноване у свему прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаном пресудом није повређен закон на штету подносиоца, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 14.02.2013. године, Узп 535/2012

Записничар,

Председник већа - судија

Гордана Богдановић,с.р.

Снежана Живковић,с.р.